



KRALJ TONE: ŽANJICE.

Simonu je zaigralo komaj vidno ob ustnicah. Stari gospod je zopet srečno domdroval do velikega Korzičana, katerega trdovratno obožuje mimo vse zgodovinske resničnosti in verjetnosti. Starec pripoveduje, Simon poslušaja pokojno. Dobro je poslušati. Starčeva beseda živi. Simon občuti poln hvaležne nežnosti:

»V času besede živimo, pa ne razodeva. Temu starčku razodeva, greje in poje. Pa zakaj? Zato, ker je imel in ljubi. Mi pa

nimamo in ne ljubimo. Prav je sodil, da je prazna ničemurnost duh našega časa! Puhli smo!«

Simon se hvaležno spomni Mladičeve modrosti po Sirahu:

»Drži se družbe starih in tvoja noga naj brusi prag njihovih vrat!«

Tedaj je Mladič utihnil, se pokrižal, potegnul hromo nogo k sebi, poiskal z roko palico, vstal, stopil k vratom v kuhinjo, jih odprl in zaklicial: